

De løgnaktige ryktene om forholdene ved Regiment Nordland avlives. Hva de frivillige selv kan fortelle.

Obersturmführer Thronsen og Oslo-gutten Bernhard Johansen forteller Fritt Folk om det daglige liv ved REGIMENTET

NS-mann Bernhard Johansen, Obersturmführer Th. Thronsen.

Sammen med statsråd Hagelin og hans følge stod jeg i resepsjonen i et stort hotell i Berlin, da der plutselig dukket en høy, slank og meget godt utseende officer fra Waffen-SS. Han kom bort til oss og hilste på oss etter tur. Det så ut som om alle de andre kjente ham. Jeg skulde nettopp til å presentere meg, da der plutselig gikk et lys op for meg. Du store min, — det er jo Thronsen, — hirdens tidligere stabssjef! Faktisk hadde jeg til en begynnelse ikke kjent ham igjen. Thronsen gleder seg spesielt over min forbløffelse, og jeg benytter straks anledningen til å spørre ham ut om hans og hans kameraters opplevelser i Regiment Nordland.

— Hvorledes har dere det derne hvor dere er? spør jeg.

— Å, meget bra, svarer han. Til å begynne med var alt naturligvis nok så fremmed for oss. Vi var vant både med tjenesten og den strenge disiplin, men etter et par ukers forløp hadde vi levet oss inn i forholdene.

— Hvorledes liker dere naturen derne?

— Det var utmerket at man hadde valgt Graz som standplass for oss. Var vi blitt anbragt et sted på det flate land, ilde akklimatiseringen sikkert ha tatt meget lengre tid, og det vilde også ha vært tilfelle, om plassen var blitt valgt i et høyalpinisk landskap. Men Graz var nettopp det riktige stedet for oss.

— Og så var det kosten, hr. Thronsen. De vet kosten spiller en langt større rolle for dere enn for oss tyskere.

— Kosten er god og rikelig. Naturligvis var den tyske maten til en begynnelse også uvanlig for oss, men idag kan jeg trygt si, at alle er tilfreds med den.

— Hvorledes er det med forbindelsen med hjemlandet, og får dere Fritt Folk tilsendt?

— De første ukene fikk vi ikke bladet, men nu kommer Fritt Folk punktlig hver eneste dag. Og det er ingen overdrivelse å si, at meget få lesere av avisen studerer den så grundig fra første til siste linje som mine kamerater gjør.

— Fikk dere det store spesialnummeret for 9. april?

— Ja, de andre har sikkert fått det, men jeg har dessverre ikke sett det ennå, fordi jeg i lengre tid har opholdt meg i Berlin.

Under samtalen erfarer jeg at kampanje Thronsen, som i mellomtiden er blitt forfremmet til Obersturmführer i Waffen-SS, for tiden er attaché en høiere kommando innenfor Waffen-SS for også å sette sig inn i de større organisatoriske spørsmål. Til slutt spør jeg ham om stemningen hos de frivillige i Regiment Nordland.

— Stemningen, spør han? Jo, den er helt prima. Etter den anstrengende militære drill er mine kamerater i høy og flom for den store sak, og de har alle sammen en stor interesse i arbeidet.

Har lagt på sig 3 kilo siden han kom inn i Regiment Nordland.

Siden de første frivillige til Regiment Nordland reiste nedover, har vi her hjemme fått høre mange ondskapsfulle rykter om guttenes særlige skjebne. Vi som har vår sunde fornuft i behold har jo hele tiden forstatt å bedømme ryktenes kvalitet, og nu må vi også bedømme de som håper at det skal ha tilstøtt guttene noget, med at samtlige lever i beste velgående.

Vi var nemlig et srend på Viking Hirdskole igår, og i solveggen der stod det en SS-mann, som vi mente å ha sett før, men i et annet antrakk. Og da han til og med strakte armen op og sa Heil og Sæl, var vi sikre i vår sak. Det var hirdmann Bernhard Johansen fra Oslo. Han drog sammen med de aller første frivillige og er nu ferdig med rekruutter og kan kalle sig soldat. Han er dessverre ikke hjemme på nogen lysttur, idet det har vært et dødsfall i familien. Men på grunn av dette hadde han ingen vanskelighet med å få permisjon. Vi hadde en lang samtale med Johansen og han kunde fortelle sannheten om de som har reist til Regiment Nordland.

— Vi har hørt at en av de flyvemaskinene dere reiste med, falt ned og at flere av dere omkom?

— Ja, det fikk vi også høre gjennom brevene hjemmefra, og vi hadde selvfølgelig vår største moro. Vi var nemlig 180 mann da vi reiste fra Norge og så mange var det også av oss da vi kom frem. Og de som reiste etter oss er også kommet frem i god behold.

— Er det alluornt å være i SS?

— Jeg vilde lyve hvis jeg sa noe annet. Men så får vi også en første klasseutdannelse, som det aldri er blitt sett maken til her hjemme i Norge. For de som ikke var særlig kroppsterke var det ofte hårdt

og blandt annet har vi dannet et lite orkester, som består av fiolin, gitar, piano og en del av kjøkkenutstyret vårt. Orkestret er meget populært, særlig hos befal.

— Har nogen av de norske frivillige fått befals grad?

— Ja, de som var befal i den norske hær har fått en tilsvarende grad i SS. Således kan jeg nevne at stabssjef Thronsen er obersturmführer. De som var serjantar er blitt underscharführere, i alt tror jeg vi har ca. 14 norske befalingsmenn.

Johansen forteller forøvrig løst og fast om hvordan de har det til dagligdags. Han ber oss sterkt om å understreke hvor kjekke guttene blir. Og det kan vi jo overbevise oss om bare ved å se Johansen. Ikke så å forstå at han ikke var kjekk før, men det er noe ved selve holdningen som bare en slik utdannelse kan gi. Han ber oss videre om å sende en hilsen til alle foreldre som har gutter i Regiment Nordland, med en forsikring om at alle har det bra. Skriv så mange brev som mulig, sier han, det er så morsomt å høre nytt hjemmefra. Guttene savner svært norske aviser og norsk litteratur, men vi håper at dette vil bli rettet på etter hvert. Guttene setter i det hele tatt stor pris på å kunne få opprettholde forbindelsen med hjemlandet best mulig.

Dette og meget annet forteller SS-mann Johansen oss. Vi vet ikke om våre norske engelskmenn erger sig over at våre landsmenn lever og at de trives der de er, men vi vet iallfall at alle vi som tenker og føler norsk, vi er stolte av guttene i Regiment Nordland og vi gleder oss til den dagen da de kommer hjem igjen til Norge.

BALTZER.

Man e kiente „Flytende Ho-

Forord
om h
av du

En rekke i
påkrevde
stemmelse

I Forordningside
1941 er innatt en fo
duer, hvorav hitsett
Den som holder
helst art i duesslag, el
hegnede rum, må i
duesforbund eller a
klubb eller innen
etter kunngjørelsen
tilsluttet sådan foren
De norske rased
til innen samme fris
forbundet som koop
Medlemmene i l
forpliktet til å efer
skifter som er gitt
mandoen for den ty
ge med hensyn til l
duer.

Den som hittil h
være medlem av no
eninger og som ikke
som medlem i såda
sine duer innen 14
ordnings kunngjørel
Det må kun hok
umakjennelig er m
tegn.

Den som holder
mere anordning fra
vernemakten føre
sine duer og til p
mann gi melding o
slag.

Duesslagene skal l
flyvning er tillatt
fastsettes av overko
rskten.

Det er forbudt:
a) å holde duer
b) å innrette ny
c) å holde duer
d) å innføre og
e) å disponere o
ridiakt (å selge dem
nende).

f) å transportere
ver eller andre beh
Den, hos hvem
figiet, eller den so
due, er forpliktet u
levere den til nas
tilliknemmede m
deleaser som måtte
Herreløse eller
ryddes bort.

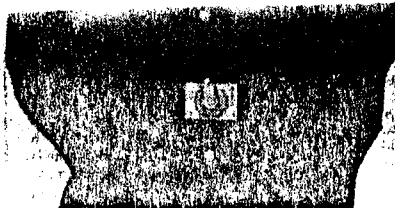
Den tyske verne
for egne formål å
forby hold av duer
største distrikter
over at gitt bestem
Overtrædelse av i
måler straffes med
felle med fengsel
med den dag den l
Oslo, 1. mai 1941
Reichskommiss
norske
Terl

NS i H
arbeider
mot m

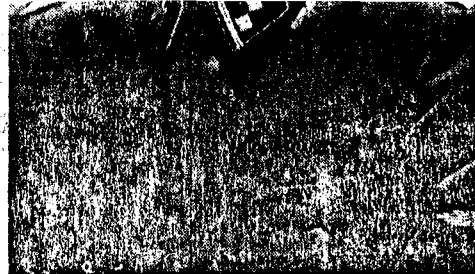
Fogleden gikk
medlemmer for a
et var arrangert a
bavgangens lokaler
var, festlig dekor
og nyutsprunget l
det norske flagg. I
grep ordet for å p
kommen, var loka
grammet blev åpne
vårt land, og efter
det arbeid som v
lyppe i uker, gav
kampfelle A. R. H
orienterende fored
og dens betydning.

Klokken 21 ble
Grundtvig Gunden
kastningen i Oslo.
med allsang sam
foredratt av en kv
get. Etter en pau
nalleder ordet. H
viktig og blev på
Programmet veksle
deklamasjon, glnu
annen av lagets

I 23-tiden takk
mene for det tallr
alle deler hyggeli
sluttet med første
tautangen.

NS-mann Bernhard Johansen, Obersturmführer Th. Thronsen.

Har lagt på sig 3 kilo siden han kom inn i Regiment Nordland.

Hvorledes har dere det derne hvor dere er? spør jeg.

— A, meget bra, svarer han. Til å begynne med var alt naturligvis nokså fremmed for oss. Vi var uvante både med tjenesten og den strenge disiplin, men etter et par ukers forløp hadde vi levet oss inn i forholdene.

— Hvorledes liker dere naturen derne?

— Det var utmerket at man hadde valgt Graz som standplass for oss. Var vi blitt garnisonert et sted på det flate land, vilde akklimatiseringen sikkert ha tatt meget lengre tid, og det vilde også ha vært tilfelle, om plassen var blitt valgt i et høyalpinsk landskap. Men Graz var nettopp det riktige stedet for oss.

— Og så var det kosten, hr. Thronsen. De vet kanskje spiser en langt større rolle for dere enn for oss tyskere.

— Kosten er god og rikelig. Naturligvis var den tyske maten til en begynnelse også uvant for oss, men idag kan jeg trygt si, at alle er tilfreds med den.

— Hvorledes er det med forbindelsen med hjemlandet, og får dere Fritt Folk tilsendt?

— De første ukene fikk vi ikke bladet, men nu kommer Fritt Folk punktlig hver eneste dag. Og det er ingen overdrivelse å si, at meget få levere av avisen studerer den så grundig fra første til siste linje som mine kamerater gjør.

— Fikk dere det store gratisnummeret for 9. april?

— Ja, de andre har sikkert fått det, men jeg har dessverre ikke sett det ennå, fordi jeg i lengre tid har bodd i Berlin.

Under samtalen erfarer jeg at kampanje Thronsen, som i mellomtiden er blitt forfremmet til Obersturmführer i Waffen-SS, for tiden er attachert en helere kommando innenfor Waffen-SS og også i sette seg inn i de større organisatoriske spørsmål. Til slutt spør jeg ham om stemningen hos de frivillige i Regiment Nordland.

— Stemningen, spør han? Jo, den er helt prima. Etter den anstrengende militære drill er mine kamerater i fyr og flamme for den store sak, og de har alle sammen bare et eneste ønske: hurtigst mulig å komme til fronten.

— Og så, kjære Thronsen, må du love meg en ting. Imorgen går du til fotograferen og tar et bilde av Dem og Fritt Folk.

Det lovet Obersturmführer Thronsen, og det løfte har han også holdt som bilde viser. Ved å se på dette bildet, kan vi altså utbryte: Slik ser en «for-ræder» ut! Her har man syn for seg for hvor idiotisk en slik bebreidelse i virkeligheten er. Forrædere har ikke et så rent ansikt og ikke et så klart og åpent blikk. Dette er ikke bildet av en «for-ræder», slik ser den beste norske ungdom ut, og vi kan bare håpe og ønske, at tusenvis av slike «forrædere» vil slutte seg til Quisling. Nasjonal Samling kan være stolt av slike folk som Hirdens tidligere stabssjef, og han tilhører også en type, som enhver tysker vil betrakte som en likverdlig og fullverdig kamerat.

— Ifølge med i værmeldingen. Kringkastings ledelse er også fullt opmerksom på hva som er godt utbygget kringkastingsbatter for Nord-Norge, og de tider vil sikkert komme da så godt som hvert hjem også i Nord-Norge kan få sitt morgensnytt og ha den fulle glede og nytte av radio.

Siden de første frivillige til Regiment Nordland reiste nedover, har vi her hjemme fått høre mange ondterende rykter om guttenes sørgelige skjebne. Vi som har vår sunde fornuft i behold har jo hele tiden forstått å bedømme ryktenes kvalitet, og nu må vi også bedømme de som håper at det skal ha tilstøtt guttenes noget, med at samtlige lever i beste velgjende.

Vi var nemlig et ærend på Viking Høyskole igår, og i sølvegen der stod det en SS-mann, som vi mente å ha sett før, men i et annet antrekk. Og da han til og med strakte armen opp og sa Heil og Sæl, var vi sikre i vår sak. Det var hirdmann Bernhard Johansen fra Oslo. Han drog sammen med de aller første frivillige og er nu ferdig med erkruttskolen og kan kalle sig soldat. Han er dessverre ikke hjemme på noen lysttur, idet det har vært et dødsfall i familien. Men på grunn av dette hadde han ingen varselighet med å få permisjon. Vi hadde en lang samtale med Johansen og han kunde fortelle sannheten om de som har reist til Regiment Nordland.

— Vi har hørt at en av de flyvende skinnene dere reiste med, falt ned og at flere av dere omkom?

— Ja, det fikk vi også høre gjennom brev fra hjemmefra, og vi hadde selvfølgelig vår største moro. Vi var nemlig 180 mann da vi reiste fra Norge og så mange var det også av oss da vi kom frem. Og de som reiste etter oss er også kommet frem i god behold.

— Er det slitsomt å være i SS?

— Jeg vilde lyve hvis jeg sa noe annet. Men så får vi også en første klasse utdannelse, som det aldri er blitt sett maken til her hjemme i Norge. For de som ikke var særlig kroppssterke var det ofte hårdt

i begynnelsen, men kreftene kommer etter hvert, og mange av guttene er ikke til å kjenne igjen. Og vi legger på oss i vekt også. Jeg for min del har lagt på mig 3 kilo allerede, og jeg har aldri vært så meget i mitt liv som nu. Vi har en langt dag og det blir ikke stor anledning til å stå stille å dra sig. Vi har stadig et eller annet å henge fingrene i. Revolven går klokken 5.30 og så går det slag i slag utover dagen.

— Er alle i Regiment Nordland samlet på et sted?

— Nei, jeg ligger i et enkelt sammen med 45 andre nordmenn. Vi er delt opp i forskjellige våbenarter. Selv er jeg i infanteriet, mens andre igjen er i luftvern, artilleri osv.

— Og maten?

— Ja, du må endelig skrive at den maten vi får, er fin! Vi får fabelaktig god mat der nede. Det skal jo også ha gått rykter her om at vi sulter, men disse rykter avlives her ved!

— Hvordan klarer guttene sproget?

— Det har gått aldeles utmerket. Vi snakker tysk hele dagen, men oss i mellom snakker vi norsk. Og de her hjemme kan være trygge for at vi ikke glemmer Norge og Nasjonal Samling. Vi har det godt der nede, og nu lengter jeg tilbake igjen for å fortsette min utdannelse, men vi snakker alle sammen om den tiden da vi skal komme hjem til Norge igjen. Om kveldene sitter vi ute på restaurantene og synger norske folkeviser og hirdsanger, og da kommer de andre gjestene bort til bordet vårt og slutter sig til. Og før vi vet ordet av det så kommer det en 2 liter øl foran oss, som de tyske spanderer. De liker så godt å høre oss syngende, og forholdet mellom tyskere og nordmenn er det aller beste. Vi finner på mye moro

og blandt annet har vi dannet et lite orkester, som består av fiolin, gitar, piano og en del av kjøkenutstyret vårt. Orkestret er meget populært, særlig hos befallet.

— Har nogen av de norske frivillige fått befals grad?

— Ja, de som var befal i den norske hær har fått en tilsvarende grad i SS. Således kan jeg nevne at stabssjef Thronsen er obersturmführer. De som var serjanter er blitt underscharführere, i alt tror jeg vi har ca. 14 norske befalingsmenn.

Johansen forteller for øvrig løst og fast om hvordan de har det til dagligdags. Han ber oss sterkt om å understreke hvor kjekke guttene blir. Og det kan vi jo overbevise oss om bare ved å se Johansen. Ikke så å forstå at de ikke var kjekke før, men det er noe å selve holdningen som bare på slik utdannelse kan gi. Han ber oss videre om å sende en hilsen til alle foreldre som har gutter i Regiment Nordland, med en forsikring om at alle har det bra. Skriv så mange brev som mulig, sier han, det er så morsomt å høre nytt hjemmefra. Guttene savner svært norske aviser, og sk litteratur, men vi håper at dette vil bli rettet på etter hvert. Guttene setter i det hele tatt stor pris på å kunne få opprettholde forbindelsen med hjemlandet best mulig, og den som skriver er sikker på å få svar. Men sier Johansen, det er nok ikke alle guttene som er like flinke til å skrive, og da tror straks de hjemme at det er noget galt fatt. Men de som ikke hører noget, kan være sikre på at alt er i orden. For skulde det skje noget så vil de straks få underretning.

Dette og meget annet forteller SS-mann Johansen oss. Vi vet ikke om våre norske engelskmenn erger sig over at våre landsmenn lever og at de trives der de er, men vi vet iallfall at alle vi som tenker og føler norsk, vi er stolte av guttene i Regiment Nordland og vi gleder oss til den dagen da de kommer hjem igjen til Norge.

BALTZER.

Mange kjente „Flytende t.o-teller“ gått tapt under krigen.

Før krigen øket som kjent reisen til Norge med de store luksuriøse flytende hoteller jevnt og sikkert. Mange av disse store skib kom på besøk til våre byer og fjorder år etter år. Ofte gjorde samme båt 5 og 6 turer i løpet av sommeren. Massevis av mennesker syntes det var morsomt å gå ned på bryggen når et slikt turistskib lå ved kaia. I løpet av krigen er imidlertid mange av disse gamle kjenninger forlort.

Blandt de mest kjente kan nevnes den engelske 15,000-tonner «Arandora Star», som tilhørte Blue Star Line. Videre er Cunard-linjen «Carinthia», 20,000 tonn, og det 16,000 tonn store «Lancastria» gått under. Sistenevnte blev senket under engelskmennenes tilbakegang fra Dunkerque i fjor, og ifølge telegrammene omkom 2800 mann ved ulykken. Også de to søsterskib «Voltaire» og «Vanddyck», Holt & Lamport-linje, vil være godt kjent her hjemme. Skibene var på vel 13,000 tonn. Det sistnevnte blev senket under krigen i Norge, da det opererte som hjelpekrysser. Likeledes er Orient Lines «Oxford», som anviset

var å finne opankret på Oslo havn, gått tapt under tjeneste som hjelpekrysser. En eneste gang lå forresten denne 20,000-tonner ved bryggen i Oslo. Ved avgangen fra Oslo grep skibets fremoverheilende baug fast i jernkonstruksjonene på en av de store mobile kraner som stod på kaia og rev den overende med et spredvende brak. Skaden som blev forvoldt ved dette uheld beløp sig til 100,000 kroner. Andre engelske turistskib som er gått tapt under krigen er de tre store Anchor Lines «Tuscania», «Transylvania» og «Caledonia», «Caledonia» var på besøk senest for tre år siden. Til slutt kan nevnes at Canadian Pacifics turistdamper «Montrose», «Montcalm» og «Empress of Australia», alle gamle kjenninger i Norge, er oppgitt som senket. Hvad den siste angår, blev det forresten fra engelsk side dementert at den var forlort. Slat, men ikke minst, må nevnes at samme rederis kjempedamper, 42,000-tonneren «Empress of Britain» blev torpedert for et år siden. Skibet er det største som hittil er senket under krigen. Av andre skib på over 15,000 tonn har

engelskmennene mistet «Dunvegan Castle» og de tre søsterskib «Rangitiki», «Tawal-pindi» og «Rajputana», tilhørende det kjente Peninsular & Oriental Line (P. & O.). Og sluttelig det store engelske-norske hvalkokeri «Terje Viken», 20,638 tonn.

Tyskerne vites bare å ha mistet sitt tredje største skib, den kjente 32,000-tonner «Columbus», som i begynnelsen av krigen blev senket av sin egen besetning. Tysklands største skib blev for kort tid siden herjet av brand, men det vites ikke om dette skyldes krigshandlinger eller ikke.

Franskmennene mistet under operasjonene i Norge sitt turistskib «Mexique», en gammel kjønning i Norge. Det store franske «Champlain» på 28,000 tonn gikk tross sommer på en mine og sank. Begge tilhørte det store selskap Compagnie Generale Transatlantique. Rederiet har for øvrig på grunn av forholdene mistet minst sin virksomhet. I samme forbindelse bør nevnes at det største skib som har besøkt vårt land, kjempen «Paris» på 35,000 tonn, kort før krigen blev drept av tyske (Forf. side 11).